

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης

Παρασκευή, 9 Μαΐου 2025

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

9 Μαΐου ...

Όσιος Ιερώνυμος ο Σιμωνοπετρίτης ...

Α' Μέρος ...

Ίερώνυμε μνήσθητι ἡμῶν πάντων ,

τῶν τὴν μνήμην σου ἐν ὕμνοις γεραιρόντων ...

Ο Όσιος Ιερώνυμος γεννήθηκε στο χωριό Ρεΐζ-Δερέ , της επαρχίας Κρήνης Μικράς Ασίας το 1871 μ.Χ. ,

από φτωχούς και Ευσεβείς γονεῖς , τον Νικόλαο Διακογιώργη και την Μαρία ...

Το χωριό του ήταν καθαρά Χριστιανικό και βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα βορειανατολικά από τα Αλάτσατα και δύομιση χιλιόμετρα από τη θάλασσα ,

οι περισσότεροι κάτοικοι ήταν γεωργοί και αμπελουργοί , προέρχονταν από την Κρήτη και την Πελοπόννησο ...

Στη βάπτισή Του έλαβε το όνομα Ιωάννης , όταν πήγε στο σχολείο ήταν καλός μαθητής , ξεπερνούσε στην οξύνοια και φρόνηση τους συμμαθητές του ,

για ένα μικρό διάστημα ο δάσκαλός Τον έστειλε να κάνει τον δάσκαλο σε κοντινή κωμόπολη , μόλις είχε τελειώσει το Δημοτικό ...

Η Εκκλησία του χωριού έγινε κέντρο της ζωής Του , εκεί εύρισκε ότι ζητούσε η ψυχή , την χαρά και

την Ευλογία Του Θεού ,

που χυνόταν πάνω Του με τα Μυστήρια , τις Προσευχές και τις Διακονίες ...

Αγαπούσε τις Ιερές Ακολουθίες , τους Ιερείς , τους ψάλτες , τις Αγρυπνίες , τα ξωκκλήσια ,
βοηθούσε στο ψαλτήρι τους ιεροψάλτες και στο Άγιο Βήμα τους Ιερείς ,

από μικρός έδειχνε μεγάλος με τη σιωπή , τη σοβαρότητα και την Ευλάβειά Του ...

Από μικρός δοκίμασε την φτώχεια , που αργότερα ως Μοναχός θεληματικά θα ακολουθούσε πιστά ,
η μητέρα του άφησε πάνω Του ζωντανά αποτυπώματα της αγάπης της ,

από αυτήν πρώτο άκουσε τους Βίους Των Αγίων , έμαθε να Νηστεύει , να Προσεύχεται και να
Αγαπά Τον Θεό ...

Οι Άγιοι έγιναν φίλοι του , όταν τον έχαναν οι δικοί του , γνώριζαν ότι θα Τον βρουν στα
ξωκκλήσια , δύο φορές Τον Θεράπευσε Ο Άγιος Δημήτριος , όταν είχε φοβερούς πόνους στα πόδια

και δεύτερη φορά όταν είχε ανεμοβλογιά και τις δύο φορές παρέμεινε σαράντα μέρες μέσα στο
Ναό Του Αγίου Νηστεύοντας ...

Ένα βράδυ Τον άκουσε η αδελφή του να λέει τους Χαιρετισμούς Της Παναγίας , το πρωί Τον
ρώτησε , ξέρεις τους Χαιρετισμούς , όχι της απάντησε , τότε ευκαιρία να τους μάθεις Του είπε
εκείνη ,

από επτά ετών γνώριζα τους Χαιρετισμούς απ' έξω συνήθιζε να λέει Ο Γέροντας , η μεγάλη Πίστη
της μητέρας του φανερώθηκε πριν το τέλος της , όταν φόρεσε το Μοναχικό σχήμα που από μικρή
αγαπούσε , μετονομάστηκε Μελάνη ...

Ο αδελφός του έγινε Μοναχός με το όνομα Μάξιμος και οι τρεις αδελφές του Μοναχές , τα
ονόματα αυτών ήταν Μαγδαληνή , Μελάνη και Κασσιανή ,

οι δύο ήταν έγγαμες πριν , επίσης συγγενείς του ασπάστηκαν το Αγγελικό σχήμα στο Άγιον Όρος
και άλλοι σε Κοινόβια της Ελλάδος ...

Σε ηλικία δώδεκα ετών πηγαίνει στη Χίο , στον περίφημο Γέροντα Άγιο Παρθένιο , μαζί με άλλους
τρεις νέους , ο οποίος ήταν σκυφτός και καλυμμένος όλος , ώστε να μη φαίνεται καθόλου ούτε η
σάρκα του προσώπου και των χεριών Του , ζούσε σε σπήλαιο δίπλα από το Μοναστήρι του οποίου
ήταν Κτήτορας ,

τους υποδέχτηκε καλώντας τους με τα ονόματα τους , παρ' ότι πρώτη φορά τους έβλεπε , στον
καθένα είπε το τί δρόμο θα ακολουθήσει , στον Ιωάννη με χαρά ανέφερε την Μοναχική Του
τελείωση ...

Θα γράψει Ο Πατέρας Ιερώνυμος αργότερα , κατά την εφηβική μου ηλικία σκεφτόμουν πώς θα
μπορούσα να ευαρεστήσω Τον Κύριο , διάλεξα την καλή και Θεάρεστη ζωή των Μοναχών διότι

αυτή ταιριάζει περισσότερο σε αυτόν που με Ευλάβεια και υπακοή Ακολουθεί Τον Θεό ,

ο Οποίος λέει , Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς , αφού πήρα την πατρική Ευλογία και Ευχή των γονέων μου και φυσικά τον Σταυρό Του Κυρίου ως Όπλο Ακαταμάχητο ...

Πήγα στο Άγιον Όρος του Άθω ως περισσότερο κατάλληλο και σύμφωνο στον Θεοφιλή σκοπό και απόφαση μου , ο πατέρας του ευχήθηκε , να πας και να μην ξανάρθεις ,

αυτό το είπε γιατί μερικοί συνήθιζαν μετά από λίγο να επιστρέφουν στις πατρίδες τους , ήθελε αυστηρό και αποφασιστικό Τον γιό του ...

Ο Ιωάννης φθάνοντας στο Άγιον Όρος κάνει τον σταυρό Του και ευχαριστεί Την Παναγία , η Αγάπη του για Την Μητέρα Του Θεού θα μεγαλώσει και μέχρι να Κοιμηθεί θα δακρύζει λέγοντας η ακούοντας το όνομα Της ,

εκείνη την εποχή ο Άθωνας είχε πάνω από δέκα χιλιάδες Μοναχούς , Δοξολογώντας Τον Θεό περνά την πύλη της Μονής της Σιμωνόπετρας , για να μιμηθεί τα Άγια κατορθώματα Των Αγίων Του Θεού ...

Στις 3 Οκτωβρίου του 1888 μ.Χ. και στις 28 του ίδιου μήνα γράφεται στο δοκιμολόγιο , όπως γράφει ο Ίδιος , έγινα δεκτός από τον Καθηγούμενο σεβάσμιο Γέροντα αείμνηστο Αρχιμανδρίτη Νεόφυτο ,

που καταγόταν από τα Αλάτσατα της Ερυθραίας , κατατάχθηκα ως δόκιμος , εξυπηρετώντας κατά κανόνα κάθε Διακονία που μου ανέθεταν ...

Η ζωή που αρχίζει είναι αυτή που έζησαν χιλιάδες Μοναχοί πριν από Αυτόν , ζωή ποτισμένη από την Μνήμη Του Θεού , μυστική με καθημερινές πολύωρες Ακολουθίες ,

συχνές Αγρυπνίες , τακτικές Νηστείες , τον κανόνα , το Διακόνημα , την Εξομολόγηση και την Θεία Κοινωνία ...

Μέσα σε όλα αυτά τα καθημερινά συνεχίζει τη ζωή που είχε αρχίσει στην πατρίδα Του απορρίπτοντας τα περιττά , αρχίζει να μελετά τη Γραφή , τους Ασκητικούς Πατέρες και τα συναξάρια , βρέχοντας με δάκρυα τις σελίδες τους ,

ένα από τα πρώτα Διακονήματα Του ήταν του κονακτζή στο αντιπροσωπείο της Μονής στις Καρυές ως βοηθός του αντιπροσώπου ...

Μετά από δύομιση χρόνια επιστρέφει λόγω ασθενείας στο Μοναστήρι , ήταν για μικρό χρονικό διάστημα στη Δάφνη και για λίγους μήνες με το Διακόνημα του κελάρη στα μετόχια της Λήμνου , η υπακοή στους υπευθύνους της Μονής Μαρτυρεί την ταπείνωση Του ,

μετά από τεσσεράμισι χρόνια δοκιμασίας , την Κυριακή των Βαΐων του 1893 μ.Χ. , γίνεται μεγαλόσχημος Μοναχός παίρνοντας το όνομα Ιερώνυμος , Τιμά την 15η Ιουνίου ιδιαίτερα Τον Άγιο

και Προστάτη Του , μετά την κουρά του νέοι μεγαλύτεροι Αγώνες αρχίζουν ...

Γράφει Γέροντας για Αυτόν ,

Περισσότερο πετρέλαιο είχε κάψει στις αναγνώσεις που έκανε , παρά το νερό που είχε πιει , ήταν πάντοτε σιωπηλός διότι είχε την εσωτερική νίψει , όταν ήταν μόνος τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια Του ποτάμι , ουδέποτε πλησίασε στην φωτιά αν και έκανε τόσο πολύ κρύο ...

Δεν έδωσε ανάπαυση στο σώμα Του , αλλά καθημένος έπαιρνε λίγο ύπνο , δεν μπορεί γλώσσα ανθρώπινη να διηγηθεί την ακτημοσύνη Του ,

Αυτός Ο Μοναχός ήταν το στήριγμα της Μονής , σύμβουλος έστω και στην παραμικρή υπόθεση , ήταν γεμάτος ταπεινοφροσύνη , Τον είχε καύχημα η Μονή ...

Σεβόμενοι τον Αγώνα Του Ιερωνύμου αρχίζουν να τον πλησιάζουν οι Αδελφοί όλο και περισσότερο , σε Αυτόν στέλνουν τους δοκίμους να τους εισαγάγει στο Μοναχικό Πνεύμα , με πολλή Διάκριση να τους ομιλεί ,

ήρθες να γίνεις καλόγερος , το σκέφθηκες καλά , η καλογερική ζωή είναι για τους αγνούς ένα τριανταφυλλάκη ...

Όταν τελειώνεις τις υπηρεσίες που σου έχουν αναθέσει , να πηγαίνεις στο δωμάτιο σου και να κάθεται στο σκαμνί σου , θα σκεφτείς ότι δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος για σένα ,

παρά μόνον Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός , που πήρε την αμαρτία όλου του ανθρώπινου γένους , κατόπιν θα ανοίξεις τον αόρατο πόλεμο ...

Όταν προφέρουμε το γλυκύτατο όνομα Του Δεσπότη Χριστού , να προσέχεις όλα τα μέρη των αισθήσεων που Δοξολογούν Τον Θεό ,

να μην έρθει κανείς δεξιός διάβολος και με την οίηση ή υπερηφάνεια σε βγάλει από την Αγάπη Του Κυρίου ...

Ο νέος Μοναχός Ιερώνυμος γίνεται γραμματέας της Μονής , Διακόνημα που διατήρησε και ως Ηγούμενος , μετά Του αναθέτουν το δύσκολο έργο του αντιπροσώπου για όλες τις εξωτερικές υποθέσεις της Μονής ,

αναγκάζεται τακτικά να βγαίνει από το Άγιον Όρος για να συναντήσει διάφορα πρόσωπα και να φέρει εις πέρας τις διάφορες υποθέσεις ...

Του ανατίθενται υπεύθυνες και κοπιώδεις αποστολές στα μετόχια , με παραδειγματική υπακοή ανταποκρίνεται στα αιτήματα των προϊσταμένων του , περνάει μεγάλα χρονικά διαστήματα εκτός Μονής ,

απασχολείται με θέματα οικονομικά και διοικητικά , αλλά δεν χάνει ούτε για μια στιγμή την αίσθηση της Μοναχικής Του κλήσεως ή την ανάγκη της εσωτερικής επικοινωνίας του με Τον Θεό

...

Ο σεβασμός, η ευγένεια και η τέλεια υπακοή του στην Μονή και στους προϊσταμένους του Τον ακολουθούν μέχρι τα βαθιά γεράματα, η μεγάλη προκοπή Του στο Μοναστήρι,

η επιτυχής διεκπεραίωση των Διακονημάτων που Του ανατίθενται και κυρίως η σεμνότητα, η πραότητα και η εν γένει Αρετή Του ...

Τον κάνουν αφ' ενός μεν πολύ αγαπητό και σεβαστό, αφ' ετέρου όπως συνήθως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, αντικείμενο ζηλοφθονίας και μικροπρέπειας,

απάντηση Του είναι πάντοτε η σιωπή και η ανεξικακία, στο Μοναστήρι βράδια ολόκληρα βλέπανε την λάμπα Του αναμμένη ...

Διηγούνται παλαιοί Πατέρες πως ποτέ δεν Τον είδαν ξαπλωμένο, όποια ώρα να πήγαινες θα τον έβρισκες όρθιο ή στην καρέκλα που κοιμότανε, έλεγε ο ύπνος λιγοστεύει την αγάπη στον Θεό,

το πρωί Τον βλέπανε στην Ακολουθία να γέρνει από το στασίδι Του, να ψάλλει, να διαβάξει, να κανοναρχεί ...

Αναφέρει Γέροντας, μας έλεγε, πήγαινα στα πίσω στασίδια να μην Τον βλέπω γιατί ντρεπόμουν τον εαυτό μου, στη Νηστεία ήταν μεγάλος βιαστής,

ποτέ δεν έφαγε τίποτε έξω από την κοινοβιακή τράπεζα, ποτέ δεν έλειψε όσο ήταν στο Μοναστήρι από την καθημερινή Ακολουθία ...

Το φαγητό στην τράπεζα δεν το έτρωγε όλο, συνήθιζε να βάζει ανάγνωση και να τρώει μετά για να κρύβεται,

επιστρέφοντας από τον κόσμο έκανε πολλές ημέρες να φάει λάδι για να αναπληρώσει κάποια παραμικρή Του κατάλυση, διηγείται ο Παπά – Ευθύμιος ...

Επιστρέφοντας από τα ταξίδια Του δεν σταματούσε την εργασία, έγραφε στη γραμματεία, στο κελί Του, ταξινομούσε τη βιβλιοθήκη, το αρχείο, μελετούσε, Διακονούσε στο Ναό,

βοηθούσε στις κοινές εργασίες, καμιά Διακονία δεν θεωρούσε ταπεινωτική και για αυτό Τον ύψωσε Ο Θεός ...

Το 1910 μ.Χ. για ένα εξάμηνο περίπου βρίσκεται στην Αθήνα, στο μετόχι της Αναλήψεως, ως παρ' οικονόμος, με επιστολές Του προσπάθησε να πείσει τη Μονή να μην πωλήσει το μετόχι,

οι προβλέψεις Του για την μελλοντική του άνθηση επαληθεύτηκαν σύντομα ...

Το 1911 μ.Χ. επιστρέφοντας στο Άγιον Όρος σώζεται από ναυάγιο, σε επιστολή την σωτηρία Του αποδίδει στο Έργο της Θείας προνοίας, εκείνο που πολύ Τον στηρίζει είναι η σχέση κοινωνίας που αναπτύσσει με Τους Αγίους της Εκκλησίας,

την σχέση Του με Τον Άγιο Δημήτριο και την Θεραπεία Του από Αυτόν , είχε όμως και ιδιαίτερη Αγάπη στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο ...

Από μικρός έπασχε από κήλη , οικονομούσε τον εαυτόν Του αν και δυσκολευόταν πολύ , όπως γράφει , Θεραπευθείς όλος ανεπαισθήτως και άνευ φαρμάκων ή εγχειρήσεως ,

κατά την Αγρυπνία της Εορτής Του Αγίου Ιωάννου στις 26 Σεπτεμβρίου συνέβη η Θεραπεία Του ...

Διηγείται ο Ίδιος , αφού έκανα τον σταυρό μου και παρακάλεσα Τον Άγιο μπήκα στο στασίδι και άρχισα να ψάλλω , Το Κύριε εκ έκραξα , την ίδια στιγμή αισθάνθηκα την κήλη να εξαφανίζεται και από τότε να μην με ενοχλεί ,

Θεραπεύθηκα Θαυματουργικά με την επίκληση Του Αγίου Θεολόγου , του οποίου την Θαυματουργική Χάρη και Βοήθεια Ομολογώ με Χαρά Δοξάζοντας Τον Θεό που είναι Θαυμαστός στους Αγίους Του ...

Η Θεραπεία μου έγινε το 1897 μ.Χ. , Ο Άγιος τον επισκέφθηκε πάλι σε μια άλλη Αγρυπνία και Τον απάλλαξε από τους έντονους ακάθαρτους λογισμούς

και από τότε δεν ξαναενοχλήθηκε από το πάθος αυτό και από τέτοιους λογισμούς ...

Η Αγάπη του προς Τους Αγίους ήταν τόσο Ευδόκησε Ο Θεός και γνώρισε λίγο πριν από την Κοίμηση του Τον Ασκητικότατο Όσιο Παρθένιο της Χίου , συνδέθηκε δε με προσωπική φιλία με Τον Άγιο Νεκτάριο , Τον Άγιο Σάββα τον Νέο της Καλύμνου και Τον Άγιο Νικόλαο Πλανά ,

οι σχέσεις του με Τους Αγίους βρήκε έκφραση ποιητική μέσα από το Χάρισμα που Του έδωσε Ο Θεός να ψάλλει και να υμνογραφεί ...

Αμέσως μετά την Μοναχική κουρά Του , το 1893 μ.Χ. , σε ηλικία είκοσι δυο ετών γράφει οκτώ κανόνες κατ' ήχων Του Οσίου και Θεοφόρου πατρός ημών Σίμωνος του Μυροβλύτου , αναπληρώνοντας αυτούς που κήκαν κατά την πυρκαγιά του 1891 μ.Χ. ,

το 1896 μ.Χ. συνθέτει Παρακλητικό κανόνα στους Αγίους της Μονής , Σίμωνα τον Μυροβλύτη και Μαρία την Μαγδαληνή , που εκδίδει αργότερα , το 1924 μ.Χ. μαζί με τις Ασματικές Ακολουθίες Τους και τους οκτώ κανόνες Του Οσίου Σίμωνος ...

Το 1902 μ.Χ. γράφει και μελοποιεί Ακολουθία Του Οσίου Εφραίμ του Σύρου και συμπληρώνει διάφορες άλλες ελλιπείς , μεταξύ των οποίων και τις Ακολουθίες Των Αγίων Νεοφύτου και Ιωαννικίου , Των οποίων τα ονόματα έφεραν οι Γεροντάδες Του ,

Του Αγίου Σωφρονίου , των ενενήντα εννέα Οσίων Των εν Κρήτη , Του Αγίου Ιερωνύμου και Της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής , την υμνογραφική Του Δοξολογία συνεχίζει όντας σε εξορία με Παρακλητικό Κανόνα στον Μέγα Αντώνιο ...

Χαιρετισμούς στους Αγίους Μηνά , Βίκτωρα και Βικέντιο , Παύλο , Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως , Σέργιο και Βάκχο , συμπληρώματα σε Ακολουθίες άλλων Αγίων που τα

Τίμια Λείψανα Τους Θησαυρίζονται στην Σιμωνόπετρα ,

Ικετηρίους και Προσευχητικούς στίχους στον Κύριο , Την Παναγία και διαφόρους Αγίους και κυρίως με την ανελλιπή καρδιακή συμμετοχή Του στις καθημερινές Ακολουθίες και την Αδιάλειπτη Προσευχή , πολλά από τα έργα Του μένουν άγνωστα και διασκορπισμένα ...

Τον Φεβρουάριο του 1914 μ.Χ. Τον τιμούν ψηφίζοντας τον Προϊστάμενο και μέλος της Γεροντίας παρά τις αντιρρήσεις του , μέσα σε όλους τους κόπους και τα ταξίδια δεν λησμονούσε τα Μοναχικά Του καθήκοντα ,

με το κομποσκοίνι στο δρόμο , στην πρύμνη , στο τραίνο , με την βαριά ασθένεια του Ηγουμένου Ιωαννίκιου πρώτος συμπαραστάτης ήταν Ο Πατέρας Ιερώνυμος ...

Στις 7 Δεκεμβρίου του 1919 μ.Χ. κλείνει τα μάτια του δεύτερου Γέροντα του , του οποίου τελευταία επιθυμία ήταν να αναλάβει την Ηγουμενία το αγαπητό και Άξιο τέκνο του ,

Ο Ιερώνυμος , αξίζει να τονισθεί ότι στην ζωή Του ποτέ δεν ζήτησε ούτε πολύ περισσότερο διεκδίκησε κάτι , πάντοτε περίμενε υπομονετικά και αρνιόταν κάθε Τιμή και Διάκριση , πολλά χρόνια Τον παρακαλούσαν να γίνει Ιερέας δίχως να δέχεται ...

Στο πρακτικό της 2ας Ιανουαρίου του 1920 μ.Χ. προτείνεται ως υποψήφιος Ηγούμενος , τον ίδιο χρόνο ο Μητροπολίτης Κασσανδρείας Ειρηναίος Τον Χειροτονεί Διάκονο στις 11 Απριλίου και Πρεσβύτερο στις 12 χειροθετώντας Τον Αρχιμανδρίτη και Πνευματικό ,

στις 18 Απριλίου , Κυριακή Των Μυροφόρων , Του παραδίδουν την Ηγουμενική ράβδο με ομόφωνη απόφαση των Πατέρων ...

Στους πρώτους μήνες της Ηγουμενίας Του εξέρχεται της Μονής για ανάγκες της , φθάνοντας με το πλοίο στον Πειραιά , αντί να πάει στο Μετόχι της Αναλήψεως που ήταν ο προορισμός Του , κατευθύνεται με άλλο πλοίο στην Αίγινα ,

εκεί συναντά ασθενή Τον Άγιο Νεκτάριο , με τον οποίο είχε γνωριστεί από την πρώτη επίσκεψη Του Αγίου στην Μονή το 1898 μ.Χ. , από τότε αναπτύχθηκε Πνευματικός σύνδεσμος που ανανεωνόταν με τις επισκέψεις Του Γέροντα Ιερωνύμου στην Αθήνα ...

Είναι παραμονή της Αγίας Τριάδος και Πανηγυρίζει η εκεί Μονή , Ο Άγιος Νεκτάριος είναι κλινήρης , αδυνατεί να Χοροστατήσει στην Αγρυπνία , οι Μοναχές Τον ρωτούν αν θα σημάνουν τις καμπάνες ,

Εκείνος τους λέει , σημάνετε και ο Παπάς έρχεται , καθώς σήμαιναν Ο Γέροντας Ιερώνυμος έμπαινε στην Μονή ...

Μετά την Αγρυπνία ζήτησε Ο Άγιος από Τον Ιερώνυμο να περάσει απ' όλα τα κελιά των Μοναχών να τα Ευλογήσει , Εκείνος μπροστά στον Αρχιερέα Του Θεού δεν θέλησε να υπακούσει και έφυγε κρυφά ,

όταν το διηγείτο δακρύζοντας έλεγε , ποιος ήμουν εγώ μπροστά σε έναν Άγιο , την Παράκληση Του Αγίου την θυμόταν πάντοτε και τρεις ημέρες προ της Κοιμήσεως Του , το 1957 μ.Χ. , πήγε και Ευλόγησε τα κελιά των Μοναχών ...

Ένα μήνα πριν Κοιμηθεί Ο Άγιος Νεκτάριος , Αξιώθηκε να τον επισκεφθεί και στο νοσοκομείο κατά την ημέρα της ονομαστικής Του Εορτής , στις 11 Οκτωβρίου 1920 μ.Χ. ,

τον Αύγουστο του 1921 μ.Χ. η Ιερά Κοινότητα Τον διορίζει μέλος πενταμελούς επιτροπής για την πρώτη σύνταξη του καταστατικού χάρτη του Αγίου Όρους ...

Τα Διοικητικά καθήκοντα και η ανάληψη τόσων ευθυνών δεν Τον εμποδίζουν και δίνει από το χρόνο του στη Διακονία των Αδελφών , γίνεται συν διακονητής των Μοναχών ,

χαράματα στη ζύμη του φούρνου , το χειμώνα να μαζεύει και αυτός τα χιόνια από τις αυλές , στους κήπους τα απογέυματα , τις νύχτες να πλένει τα ρούχα Του , έδινε έτσι το Παράδειγμα της ταπεινώσεως και της εργατικότητας ...

Ο Γέροντας του Ηγούμενος Τον είχε Διδάξει να είναι πρώτος των διακονητών , οι μεγάλοι και μυστικοί Μοναχικοί Του Αγώνες συνεχίζονται , κοιμάται λίγο , στην καρέκλα ή στον καναπέ με ένα μαξιλάρι στην πλάτη ,

ποτέ δεν βρέθηκε η πόρτα του Ηγουμενείου κλειστή , ότι ώρα και να πήγαινες σε περίμενε , θα μελετούσε ή θα έγραψε ...

Ήταν απλός , ταπεινός , καταδεκτικός , ευγενής , Ασκητικός , διακριτικός , αφανής και υποχωρητικός ,

η Ηγουμενία Του Διακρίνεται από Πνευματική καρποφορία , λιτότητα , φιλοξενία και ελεημοσύνη , εργατικότητα , επιμέλεια και εμπιστοσύνη στην Πρόνοια Του Θεού ...

Το 1924 μ.Χ. γίνεται η ημερολογιακή μεταρρύθμιση και στην Εορτή Του Ευαγγελισμού Λειτουργεί για πρώτη φορά με το νέο ημερολόγιο στο Μετόχι της Αναλήψεως , αυτό γεννά έντονη αντίδραση στην Μονή ,

ώστε όταν επιστρέφει να Του απαγορευθεί από μια ομάδα Μοναχών η είσοδος στον Ναό για έξι μήνες ...

Ο Γέροντας Ιερώνυμος ήρεμα υπομένει χωρίς να υποχωρεί στις θέσεις του , η ζωή Του όλη ήταν ένα συνεχόμενο Μαρτύριο , αλλά και όλη του η Βιοτή , η γνήσια στάση του , οι λίγες απαντήσεις του , η αξιοπρεπέστατη θέση που έπαιρνε απέναντι των κατηγορών του ,

η σιωπή του και η Αφοσίωση Του στο Θέλημα Του Θεού και η μετά από καιρό απόδειξη της αλήθειας Μαρτυρούν πως βάδιζε τον δρόμο Του Σταυρωθέντος Κυρίου και πατούσε στα ίχνη των τόσων παρεξηγημένων και συκοφαντημένων Αγίων ...

Το ημερολογιακό θέμα αφ' ενός , που οφείλετε στον αδιάκριτο ζήλο ορισμένων και ο έντονος

τοπικισμός αφ' ετέρου , που με κανένα τρόπο δεν ήθελε Μοναχούς από άλλα μέρη πλην της δικής τους περιοχής , της Μικράς Ασίας ,

όπως επίσης η αφιλοχρηματία και ελεημοσύνη Του Γέροντα και κυρίως η ακατανόητη για τους Πατέρες Πνευματική Του ζωή , ύστερα από μια ενδεκαετή Ηγουμενική περιπέτεια , να συκοφαντείτε μέσα από το Μοναστήρι Του για οικονομική κακοδιαχείριση ...

Με απόφαση της Ιεράς Κοινότητος , στα τέλη του Ιουνίου του 1931 μ.Χ. εξορίζεται για έξι μήνες στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου , οι Πατέρες της Μονής του συμπεριφέρονται με απεριόριστη Αγάπη και Τον Αναγνωρίζουν ως Άγιο ,

Εκείνος Ομολογεί πως υποφέρει για τις αμαρτίες Του , η εξορία του και στη συνέχεια η αποστολή Του στην Αθήνα θα γίνει αιτία σωτηρίας πολλών ψυχών ...

Η Ιερά Κοινότητα εμμέσως αναγνωρίζοντας την αθωότητα Του διακόπτει την εξορία του και στους τέσσερις μήνες Τον αποστέλλει στο Μετόχι της Αναλήψεως στην Αθήνα ,

η άδικη τιμωρία τον οδηγεί στον κατά Θεόν Δοξασμό Του , στην Φανέρωση και Αξιοποίηση των Ταλάντων Του , στο ξεδίπλωμα των Αρετών και της Χάριτος Του ...

Ζει για είκοσι έξι ολόκληρα χρόνια , από 60 μέχρι 86 ετών ως Αγιορείτης εκτός Αγίου Όρους , χωρίς ποτέ ξανά να επιστρέψει σε αυτό , κάνει τον τόπο της εξορίας του χώρο της Διακονίας Του

και μεταφέρει το γνήσιο Άγιον Όρος στον λόφο της Αναλήψεως , γίνεται ο Ίδιος όρος Άγιον στο οποίο οι άλλοι προσέρχονται ...

Το 1937 μ.Χ. , μετά από παραίτηση του Ηγουμένου Καισαρίου , Του ξανά προτείνουν οι προϊστάμενοι της Μονής την Ηγουμενεία , με σεβασμό , αγάπη , ταπείνωση και αξιοπρέπεια αρνείται να αναλάβει θεωρώντας ότι οι δυνάμεις του είναι ανεπαρκείς , σε επιστολή Του γράφει

Και την μεν Ιεράν ημών Μετάνοιαν ουδόλως θα ωφελήσω , εμέ δε τα μέγιστα θα ζημιώσω , μη δυνάμενος να αντεπεξέλθω κατά το χρέος μου και καθήκον προς όσα η θέσις και η μεγάλη τω όντι διακονία απαιτεί και προσεπιβάλλεται εις τον αναδεχόμενον το πράγμα ...

Η Αθήνα του 1931 μ.Χ. είναι μια πόλη με χαμηλή στάθμη Πνευματικής ζωής , οι Πατέρες της Εκκλησίας σχεδόν άγνωστοι , ο Μοναχισμός θεωρείται ως η παλιά Δόξα της Εκκλησίας που δεν χρειάζεται σήμερα ,

η πόλη είναι γεμάτη φτωχούς , φτώχεια κληρονομική , από ορφάνια , τους πολέμους , την προσφυγιά , στο συνοικισμό του Βύρωνος που βρίσκεται το Μετόχι της Αναλήψεως , κατοικούν Μικρασιάτες πρόσφυγες που διατηρούν ακόμη την αγνή λαϊκή Ευσέβεια και που Τον δέχτηκαν με χαρά σαν Απεσταλμένο Του Θεού ...

Μέχρι Τέλους της ζωής του δεν Τον άφησαν οι ασθένειες - πυρετοί συνεχείς , πονοκέφαλοι , αδυναμία , υπερκόπωση , βρογχικά , ασθένειες του αίματος , όταν Κοιμήθηκε το σώμα Του ήταν γεμάτο καρκινώματα ,

ποτέ δεν έλεγε πως πονάει , στην επιμονή και στην αγάπη των γιατρών παίρνει φάρμακα , μια μέρα δεν δέχτηκε να πάρει τα φάρμακά του λέγοντας , όχι σήμερα είναι Των Αγίων Αναργύρων και είναι Ιατροί ...

Μετά την Κοίμησή Του βρήκαν στο ερμάρι του πολλά αχρησιμοποίητα φάρμακα , οι πιέσεις των γιατρών δεν Τον άφηναν να παραδεχθεί την ανάγκη

και να δώσει στη σάρκα αυτό που απαιτούσε , ο εκούσιος και ακούσιος πόνος αποτελεί Άσκηση , που είναι μέσο Αγιασμού , Απόδειξη Παραδόσεως στον Θεό ...

Δεν Τον άφησαν όμως ποτέ και οι ποικίλοι πειρασμοί , είναι απαραίτητοι έλεγε , σαν την αναπνοή μας , κύματα θαλάσσης είναι οι πειρασμοί , χωρίς κύματα θάλασσα δεν ταξιδεύετε και χωρίς πειρασμούς άνθρωπος δεν σώζεται , η πείρα του έδινε την άνεση να μιλά στα τέκνα Του για την μεγάλη ωφέλεια των πειρασμών , που κουράζουν μόνο τους σαρκικούς ανθρώπους ,

υπόμενε τους πάντες στοργικά , αντί να στενοχωριέται Ο Γέροντας , όταν κάποιος τον ενοχλούσε , έλεγε στα Πνευματικά Του Τέκνα , Ησυχάζετε , παρ' όλα αυτά με αγαπάει ...

Το 1949 μ.Χ. η Μονή του , ύστερα από συκοφαντικές καταγγελίες , σκέπτεται να τον ανακαλέσει , κυρίως τον κατηγορούν πως μεγάλα ποσά καταναλίσκονται ασκόπως , η αγάπη των τέκνων του δεν άφησε να πραγματοποιηθεί η ανάκληση Του , με πολλές και θερμότες επιστολές προς την Μονή Του Φανερώνουν τον σεβασμό και την αγάπη τους ,

η ανάκληση δεν έγινε , αλλά πάρθηκαν αποφάσεις δεσμευτικές για την άνετη πορεία του Πνευματικού Του Έργου , όλα τα υπέμεινε , με την ταπείνωση που Τον διέκρινε , δίχως συζητήσεις και αντιρρήσεις , αλλά όχι και χωρίς πόνο , είχε Παραδοθεί στον Θεό και μόνο σε Αυτόν απέβλεπε , ούτε οι έπαινοι Του έδιναν χαρά , ούτε οι κατηγορίες λύπη ...

Οι πρώτοι Του επισκέπτες είναι κυρίως οι απλοί κάτοικοι της γύρω περιοχής , η αγάπη Του τον έκανε ξακουστό , ώστε σε λίγο να μην άδειαζε ποτέ ο πάγκος , έξω από το Εξομολογητήριο Του , από κόσμο που ώρες περίμενε υπομονετικά την σειρά του να Του εμπιστευτεί τους πόνους του ,

όσο αυστηρός ήταν για τον εαυτό Του , τόσο επιεικής ήταν για τους άλλους , Ο Ιερώνυμος Αναδείχτηκε , κυρίως Πνευματικός Πατήρ ενός μεγάλου πλήθους πληγωμένου από την αμαρτία , στάθηκε φιλόστοργος Ιατρός , επιμελητής ψυχών άριστος , φίλος που συμπονούσε στις ήττες και συν ευφραίνόταν στη χαρά της νίκης , διακριτικός οδηγός , προσεκτικός σύμβουλος , ακάματος , ήρεμος και γλυκός ...

Τα πρώτα χρόνια Εξομολογούσε όρθιος , άρχιζε μετά τη Λειτουργία και τελείωνε πολλές φορές τα μεσάνυχτα , συχνά για να κερδίσει χρόνο , έτρωγε ή διάβαζε επιστολές και Εξομολογούσε , οι απαντήσεις Του κάθε φορά έδειχναν όμως πόσο πρόσεχε , δεν βιαζότανε ποτέ , παρά το ότι πολλοί Τον περίμεναν , ακόμη και όταν ήταν άρρωστος ,

Λέγετε έλεγε , αφήστε τους άλλους να περιμένουν , εγώ εσάς θέλω να ακούσω» , έβλεπε τις ψυχές σαν ανοιχτό βιβλίο , είχε καταπληκτική γνώση της ανθρώπινης ψυχής , σπανίως έκανε ερωτήσεις στους εξομολογούμενους , όταν Τον ρωτούσαν γιατί δεν τους βοηθάει με ερωτήσεις , τους

απαντούσε , δεν θέλω να σας βάλω σε αμαρτίες που δεν σκεφθήκατε , ο καθένας γνωρίζει καλά τί έχει και τί τον βαραίνει ...

Πριν την Εξομολόγηση κάτι θα σε κερνούσε , θα χαμογέλαγε , θα ρωτούσε για την εργασία σου και μετά θα φόραγε το Πετραχήλι Του , άκουγε με προσοχή τις Εξομολογήσεις και στο τέλος απαντούσε , μερικές φορές έκανε πως κοιμόταν ή έκλεινε τα μάτια Του από την κόπωση ή ήθελε να συγκεντρωθεί ,

να εντείνει την προσοχή Του , να δώσει άνεση στον Εξομολογούμενο , να μη τον κοιτά στα μάτια , τα πάντα χρησιμοποιούσε για να βοηθήσει τον πονεμένο , μη λογαριάζοντας χρόνο και κόπους , η μεγαλύτερη χαρά και αμοιβή των κόπων Του ήταν , όταν έβλεπε ανθρώπους που ειλικρινά Μετανοούσαν ...

Μερικές φορές αν κάτι Του έκρυβες , με διάφορους τρόπους προσπαθούσε να σε φέρει σε τέτοια κατάσταση Μετάνοιας να το φανερώσεις , δίχως να σε προσβάλει ή να σε θίξει στο παραμικρό , είχε μια αρχαία αρχοντιά , αυτήν που έχουν κόσμημα όλοι οι Πνευματικοί άνθρωποι ,

η μεγαλύτερη λύπη Του ήταν να βλέπει ψυχές να βγαίνουν από το Εξομολογητήριο με μια ακόμη αμαρτία , μια μη καθαρή εξομολόγηση ηθελημένη , στο τέλος σε ευχαριστούσε θερμά , γιατί τον εμπιστεύτηκες , αν πήγαινες για πρώτη φορά , θα φύλαγε το όνομά σου και θα Προσευχόταν καθημερινώς για σένα ...

Δεν σε άφηνε να απελπιστείς , ήξερε να παρηγοράει τις ψυχές , εγώ για αυτό είμαι εδώ , έλεγε , αυτή είναι η δουλειά μου , μιλούσε για το Άπειρο Έλεος Του Πανάγαθου Θεού , τις Πρεσβείες Των Αγίων και Της Θεοτόκου , η Διάκριση Του και η ταπεινοφροσύνη του σκεπάζονταν με το Χάρισμα να πρόωρά και να διορά τις ψυχές και τα μέλλοντα ,

Αποτέλεσμα της μεγάλης Αγάπης Του στον Θεό και του Φωτισμού που είχε Λάβει από Αυτόν , ήξερε τα μυστικά βάθη της ανθρώπινης ψυχής , έβλεπε τον άνθρωπο ολόκληρο , εκείνο που ζητούσε περισσότερο από τους εξομολογούμενους Του ήταν η συναίσθηση της αμαρτωλότητας τους και η ταπείνωση ...

Η αγάπη Του για την πάσχουσα ανθρώπινη φύση έσωζε πραγματικά λαβωμένες ψυχές , που Του φανέρωναν τα έλκη και τις αλγηδόνες τους , το Θαυματουργό Πετραχήλι , η Μετάνοια , η διάπυρη Ευχή Του Θεοφόρου Πατρός για την κατάπεμψη του Θείου ελέους και την άφεση , έδινε Νόημα στη ζωή των ανθρώπων και άνοιγε παραδείσιες οδούς ,

ήξερε να εκφράζεται όχι τόσο με όρους όσο με λόγια απλά , η Φωτισμένη καθαρή σκέψη Του ήξερε να συγκροτεί , να χαροποιεί , να σώζει , σε όλους Τον πλησίαζαν έμεινε σαν ένα σύμβολο σοφού Πνευματικού ...

Οι Ακολουθίες στην Ανάληψη ήταν καθημερινές , κατά το Αγιορείτικο τυπικό , γύρω στις δύο μετά τα μεσάνυχτα , την ώρα που σηκώνονταν οι Αδελφοί στη Μονή , θα πήγαινε στον Ναό να μείνει μόνος μέχρι τις πέντε που άρχιζε καθημερινά η Ακολουθία ,

τις ώρες αυτές Μνημόνευε μερικά από τα ονόματα ζώντων και κεκοιμημένων , γιατί δεν τα

προλάβαινε όλα την ώρα της προσκομιδής , στα δίπτυχα Του είχε περισσότερα από δύομισι χιλιάδες ονόματα , οι καθημερινές Ακολουθίες ήταν απλές , ήσυχες και κατανυκτικές , οι ιεροψάλτες ήταν άμισθοι και Ευλαβέστατοι άνθρωποι ...

Οι Ιερουργίες Του Γέροντα ξεχώριζαν , Μετέδιδε την Χάρη στις ψυχές , με το φωτεινό Του πρόσωπο , την ειρήνη και την απλότητα Του , στην Θεία Λειτουργία ποτέ δεν καθόταν , ως Λειτουργός ήταν Αφοσιωμένος στο έργο Του ,

φαινόταν εξαϋλωμένος κατά την ώρα της Λειτουργίας , πολλά παιδιά Τον έβλεπαν πάνω από το έδαφος , Ο Παππούλης πετάει φώναζαν , Τον έβλεπαν μια πιθαμή πάνω από τη γη , μετά την Λειτουργία δεν έβλεπε τον κόσμο αμέσως , ήθελε να καθίσει δύο λεπτά στην πολυθρόνα του να ησυχάσει και να κλείσει τα μάτια Του ...

Έλεγε , Μετά την Λειτουργία έχω και ταραχή , πως τα αμαρτωλά μου χέρια πιάσανε Τον Χριστό και θέλω λίγο να σταθώ να γαληνέψω , οι σχέσεις Του Γέροντα με τα παιδιά , με τα οποία έμοιαζε και η προς αυτά αγάπη Του , είναι από τις ωραιότερες σελίδες της Μακαρίας Βιωτής Του ,

οι περιγραφές της αγαπητικής σχέσεως , είναι άφατα χαριτωμένες και δείχνουν για μια ακόμη φορά , το μεγαλείο Του ...

Μιλούσε με μεγάλη άνεση και σοβαρότητα σε μικρά παιδιά για μεγάλα θέματα , τους είχε εμπιστοσύνη , τους μιλούσε όπως στους μεγάλους , λέγοντας πως καταλαβαίνουν περισσότερα απ' όσα νομίζουμε , συχνά στον πληθυντικό , με την αγωγή που τους έδινε , τους άνοιγε τις καρδιές για να δεχτούν Τον Χριστό και να τον φυλάξουν για πάντα ,

με εξαιρετική συμπάθεια καθότανε να ασχοληθεί με τα σχολικά τους μαθήματα , την πρόοδο της μορφώσεως , την υγεία , τη διατροφή , το μέλλον τους , που συχνά προέβλεπε και προσπαθούσε να τα προσανατολίσει προς την κλήση τους , ο Ίδιος είχε πολλά να διδαχτεί με το σκύψιμο Του πάνω στην ανεπιτήδευτη παιδική αναστροφή